

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ. HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI. Felsőerdősor 5. I. emelet.

Pihenjétek meg egy kevéssé.

(Márk. 6/31.)

Az Ur Jézus ama mondásai közé tartozik, amelyeket betű szerint kell venni. Csak az, aki megtanult ebben is engedelmessé válni, tudja dicsérni az Urat ezen rendelkezéséért. Mert nem csak a testi fáradtság miatt kell pihenni. Minden munka elhasználja az ember erejét. És milyen különös, hogy ezt sokszor éppen azok nem tudják, akik leginkább szenvednek szellemi fáradtság következtében. Vegyük mindjárt azokat, akik vasárnap két-háromszor is az Igét hirdetik. Egész héten át dolgoznak. Olvasnak, betegeket látogatnak, irnak és számolnak. Vasárnap is dolgoznak. Jó magam tettem ezt majdnem husz esztendeig, amíg magamra eszméltem és szükségét éreztem a rendszeres szabad időnek. Látnom azonban, hogy ezt mások is tették és talán teszik. Sőt újabban megfigyeltem egy vidéki helyen, hogy vannak, akik egész héten át végeznek testi munkát és vasárnap is dolgoznak ugyan olyan módon. Ezért akarom ezt itt megmondani, hogy Jézusnál jobb orvos, nevelő, tanító nem volt soha. Ismerete Ő a testi és lelki szükségleteinket. Tudta Ő, hogy mi ártalmas és mi hasznos vagy éppen szükséges számunkra.

Amikor Jézus pihenni küldte tanítványait azt is megmondta ezzel nekik, hogy Istenre lehet bízni munkánkat. Senkiségi gondolja, hogy sietségére vagy saját erejére tulságosan nagy szükség van, Jézus elküldte tanítványait a munkába, de ugyanugy pihenni is küldte őket. Mi tudjuk, hogy dolgozni kell, de nem tudjuk, hogy a pihenésre is szükségünk van.

Ha utánanéznénk a mai ember idegességének, úgy sok esetben megtudnánk azt, hogy az emberek nem tudnak pihenni. Azt gondolják rajtuk mulik minden és azért nem mernek még vasárnap sem pihenni. Ne csodálkozzunk azon, hogy olyan sok beteg ember van körülöttünk, amikor a legelemibb testi és lelki szükségletet sem részesítjük figyelembe.

Csupán felvetem a kérdést, mi magunk

próbáljuk rá megadni a választ. Nem-e egyike oka a mai lelki munka állapotának az, hogy a munkások nem pihennek vagy nem pihennek eleget?

A pihenés ugyanis felemeli az embert. A munka elfáraszt, elhasznál. A pihenés alkalmat nyújt a magabizálásra és ugyanakkor az Istennel való bensőbb közösségre. A nagy zürzavarban sohasem jutunk igazi elcsendesedéshez. Ez csak a pihenés alatt, a magányban lehetséges igazán. Érdekes, hogy a világi nagy emberekről gyakran halljuk, hogy időnkint visszavonulnak. Ilyenkor senkit sem szabad hozzájuk bocsátani. Mindenki tudja a nagy indus népvézerről, hogy minden héten tart egy néma napot, amikor egy szót sem szól senkihez. Jézus legalább éjjel kereste a magányt, különben nem lett volna neki sohasem alkalma az Atyával való társalgásra. Az elfogyasztott erőt pótolni kell.

Tudom, hogy sokat foglalkoztat a mai időkben a lelki-munka állapota. Csenedesdjünk el. Pihenjünk egy keveset, mi magunk. Kapcsolódjunk ki egy kis időre. Tekintsünk saját szívünkbe. Beszéljünk a jó Atyával. Nézzünk arcába annak, aki minket elhívott. Emlékezzünk szavaira, amelyekkel minket elküldött. Még áll minden szava. Még Ő a hatalmas, a mindenkit szeretetében ölelő Üdvözítő.

A világ üres és éhes ma is, mint Jézus idejében. Mit nyújthatunk mi szenvedő, szomorú embertársainknak? Pihenjünk egy keveset, mi magunk és meg fogjuk kapni nagy kérdéseinkre a kielégítő választ. *T.*

Biró, vezér, király.

Mert az Ur a mi bíránk, az Ur a mi vezérünk,
az Ur a mi királyunk, Ő tart meg minket.
(És 33/22)

Isten az Ő gyermekének, ma is három hatalmas tényező. Biró, vezér, király.

Biró. A biró hivatása, kötelessége és joga az igazságszolgáltatás. Ha az Ur a mi bíránk, úgy Ő szolgáltat igazságot nekünk. De ezt az igazságszolgáltatást két irányban gyakorolja.

Ó bennünket is ítél. Gondolataink és cselekedeteink előtte vannak. Életünk nyitott könyv és ha bíránk, úgy Ó ítél is. Hogy állasz meg ez ítélet előtt? Bűneinkkel az Ur elé menni valami szörnyű dolog. Innen a halálfélelem, amely reszket az eljövendő és biztos tárgyalástól. Egyetlen menedék Jézus vére, mely elfödözi bűneidet. Vajjon ezt az egyetlen menedéket a magadénak mondhatod-e? Jézus gondolatai keresztje az egyetlen biztos pont, ahol védve vagy a bíró kemény de igazságos ítéletével szemben. Fogadd el azonnal és boldog békeséggel várod a tárgyalás nagy napját.

De Ó az igaz Bíró ítél ellenségeid fölött is. Akik megszorítják életedet, üldöznek, szeretetlenül félrelöknek, egyszer szintén megállanak ítélőszéke előtt. Éppen ezért ne te ítélj, ne emberi ítélettel akard őket sujtani, hanem bizd az Urra minden te ítélni valódat. Ne ítélj el emberek viselkedését akár veled, akár másokkal szemben, mert hiszen te emberileg könnyen tévedhetsz, hanem bizd Őreá, ki mindig helyesen ítél és ítélete megfellebbezhetetlen igazság.

Ó Vezérünk is. Állandó harcban élünk. Magunkkal, a gonosszal, a világgal szemben és ha ebben a harcban győzni akarunk, hogy megharcolhassuk a hitnek nemes harcát, akkor csak Ó lehet Vezérünk. Nem a magunk elgondolása, sokszor balga nézete, világi tanács, hanem Ó, ki mennyei bölcsességgel vezet a legjavasabb ellenséggel szemben is. Ne féljünk, ne rettegjünk az élet küzdelmeiben, hanem menjünk utána.

És végül, az Ur a mi Királyunk. A király uralkodik. Neki kell fölöttünk is uralkodni. Sok szenvedésnek, bánatnak, lelkiismeretfurdalásnak oka, hogy sokszor nem engedjük, hogy Ó uralkodjék fölöttünk, hanem szabadon engedjük életünket. Ha valóban királyunk, akkor neki kell engedelmeskedni, szolgálni és hódolni. Te kinek, minnek engedelmeskedsz, szolgálsz és hódolsz? Magadnak, bűneidnek, vagy az Urnak?

Ó tart meg minket. Miként a tanítványokat a viharban, csak Jézus tudta megtartani, úgy téged is életednek minden nehézségeiben, legyenek azok akár testi, lelki, szellemi, vagy anyagi bajok, csak Ó tud és akar megtartani az Ó diességére. Boldog az, aki ennek tudatában tud élni és biztosan haladni az élet útján. Vajha te is ennek biztos tudatában tennéd életedet szent kezébe.

(l. j.)

Teljes győzelemre hivatva.

Életünk hasonlít egy zsinórhoz, melyen csomók vannak, több vagy kevesebb és ezek a bűnök. Ki fogja kioldani a csomókat? Egyedül Jézus Krisztus.

Ha mi hívő keresztyények életünket megvizsgáljuk, látjuk, hogy sokszor nem jutunk

el a teljes győzelemig, úgy vagyunk mint Joás király. II. Kir. 13, 17.—19. „Nyisd ki az ablakot napkelet felől. És mikor kinyitotta, monda Elizeus: Lőjj! És lőtt. Akkor monda: Az Urnak győzedelmes nyila ez, győzedelmes nyil a siriabeliek ellen; mert megvered a siriabelieket Afekben a megsemmisülésig. Monda azután: Vedd fel a nyilakat. És felvette. Ő pedig monda az Izráel királyának: Lőjj a földbe és belelőtt a földbe háromszor; azután abbahagyta. Akkor megharaguvék reá az Isten embere és monda: Ötször vagy hatszor kellett volna lőnöd, akkor megverted volna a siriabelieket a megsemmisülésig; de így már csak háromszor vered meg a siriabelieket.“

Csak a teljes győzelem, igazi győzelem. Nézz Józsefre! I. Móz. 49, 22.—24. „Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett, ágazata meghaladja a kőfalat. Keserítik, lövődözik és üldözik a nyilazók: De mereven marad kézive, feszülten keze karjai, Jákob Hatalmasának kezétől, onnan Izráel pásztorától, kösziklájától.“

Életed zsinórjának csomói csak úgy lesznek kibogozva, ha Jézus Krisztushoz jössz. Máthé ev. 5. részében az van írva az adós szolgáról, hogy nem jössz ki a tömlőből addig, míg meg nem fizetsz az utolsó fillérig. Ha bűneid folytán bekerültél a tömlőbe, be vagy szorítva a sarokba. Isten addig ki nem szabaddit, míg meg nem fizetsz az utolsó fillérig igazi bűnbánattal, teljes megalázkodással, jóvátétellel. Igyekezz teljes győzelemre kedves lélek, az Ur megsegít!

R. M.

A konferenciái előkészülethez.

Amint mult számunkban és mai számunk szerkesztői rovatában közöljük, — ha az Ur engedi — úgy szeptemberben Nyiregyházán tartjuk idei évi konferenciánkat. Mai közleményünk azt is említi, hogy a konferenciái utiköltséget a gyülekezetek maguk teremtik elő. Vannak gyülekezetek, amelyek szinte megdöbbennek annak hallatára, hogy nekik 30—40—50 P külön utiköltséget kell össze-szedni a gyülekezet rendes közigazgatási kiadásán felül. Pedig ha szembe nézünk ezzel a kérdéssel, mindjárt látjuk, hogy nem is olyan veszedelmes ez a dolog.

Gyakran látunk olyan közösséget, amely szegénységére, gyengeségére, ninestelenségére hivatkozik és ha jól megvizsgáljuk a tagok kiadását, akkor azt látjuk, hogy mennyi mindenre nem nehéz nekik pénzt kiadni és egy kis takarékoság, lemondás és telik a gyülekezeti házat rendbentartani, a harmóniumot javíttatni, új énekes könyvet vásárolni és utiköltségre is.

De lássunk néhány ilyen kiadást. Hány hívő költ cukorkára és egyéb nyalánkságra, a test tulzott ápolására, drága pipere cikkekre,

nélkülözhető apróságokra, 8—10 P-t „dauero-lás“-ra. Azután vannak férfiak, akik évek óta járnak a közösségbe és sajnos, még — dohányoznak s talán alkoholra is költenek? Számítsunk csak napi 20 fillért ilyesmire, az havonta 6 P. Néhány 6 P és tekintélyes összeg gyűlik egybe. Nos és vannak hívők (?), akik — horribile dictu — még pörösködéésre és ügyvédre is költenek: még pedig nem is keveset. Ilyen körülmények között természetesen Isten országára, vagy az Ő ügyére nem jut. De próbáljuk csak minden kiadásunkat az Ur Lelke által alapos vizsgálat alá venni, majd meglátjuk, hogy mennyi mindenre telik és mennyi minden lehetséges a hívőnek. Ugyancsak üdvös dolog, már jóval előbb egy külön perselyt fel-fektetni ilyen missziós célra, amelybe külön adnak egy-egy fillért Istentisztelet után. Még körülbelül hat hét van a konferenciáig. Ha egy-egy szerényebb gyülekezet még csak most kezd is ily módon gyűjteni, ezalatt a pár hét alatt is, a mi szempontunkból nézve — jelentős összeget gyűjthet.

Szomorú dolog, ha egy közösség anyagiak miatt kárt szenved, vagy a pénz égető kérdéssé válik. Ha az Ur igaz gyermekei vagyunk, az Ő Lelke megmutatja az utat és módot, amelyen keresztül megoldhatunk mindent. Csak imádkozó lélekkel kérjük vezetését és engedelmeskedjünk neki.

— o —

Dicsének az éjtszakában.

Éjféltájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket. (Csell. 6/25)

Háromszoros leckét tanulhatunk a filippi börtönben színlődő két apostoltól: nem hátra nézni, nem előre, hanem fölfelé. Ha hátra néznek, akkor mily nagy a veszedelem, hogy emberek miatt fölizgulnak. Ha előre néznek akkor nagy a veszedelem, hogy hiábavaló gondoktól elkedvetlenednek. Ha Pál és Silás a jövőbe néztek volna, mily súlyos gondok nehezédtek volna rájuk: Mi azt gondoltuk, hogy egy ébredést élünk át Európában, sokan megtérnek és még el se kezdtük, máris a végénél vagyunk. Hogyha a város bírái oly igazságtalanok, hogy római pölgárokat kihallgatás és vizsgálat nélkül megkorbácsoltatnak, akkor ki vagyunk téve annak, hogy holnap pör nélkül elítélnek. Mi lesz akkor a munkával, amelyet oly reménykedve kezdtünk? Igen, ha az apostolok csak előre néznek, úgy csak nehéz és sötét gondolatok jönnek. És akkor is azok jönnek, ha mi is a jövőbe pillantunk. Emlékezzünk a pénzváltásokra. Akinek kis tőkéje volt, elusztott. Azt gondolták volna, hogy lesz az öregségre s a rinestelenség előtt állottak. Mit csinálsz, ha nem tudsz tovább szolgálni és dolgozni. Nemde,

ha ilyen pillantást vetünk a jövőbe, akkor csak kétkedés és csüggedés fog el. Szinte nem lehet csodálni, ha oly sokan maguk ellen fordítják a kezüket és eldobják életüket. Ezek a jövőbe pillantottak és az kétségbeejtette őket. Őrizkedj e veszélyes pillantástól, mert ez kedvetlenné tesz.

De van egy másik pillantás, amely emel, szabaddá és örvendezővé tesz, ez pillantás fölfelé. Ez pillantás az Urra. Ezt a pillantást tették Pál és Silás és ez oly boldoggá tette őket, hogy imádkozni és énekelni kezdtek.

Mily pompás mégis — így szólhattak, — hogy méltónak találtattunk Jézusért szenvedni. Ez valóban dicső dolog. Ő vérét és életét adta értünk, nem ezt kell-e nekünk is tenni érte? Ha nekünk nem volna Üdvözítőnk, akkor kétségbeejtő volna helyzetünk, de mi ismerjük Őt, tudjuk, hogy szeret bennünket és drágán vásárolt. És midőn így beszélgettek, béke és öröm költözött szívükbe, úgy hogy egészen megfejtkeztek arról, hogy hol is vannak. Nem börtönben voltak? Kalodába zárva? Éjtszaka vette körül őket, de Jézus betöltötte ígérteit. Velök volt. És az Ő szent jelenléte, nagy örömet hozott szívükbe.

Nem tapasztaltál még ilyet? Már az is valami dicső, hogy az Uré lehetünk a jó napokban is. De sokkal drágább és dicsőbb, ha az Urat a nyomoruság és szükség idején is felismerjük. Milyen kegyelem és dicsőség, hogy az Ővé lehetünk, hozzá tartozhatunk. Mikor világít a csillag a legjobban? Sötét téli éjtszakákon. És mikor a legdicsőbb és pompásabb az Ur jelenléte? A fájdalom sötét napjaiban. Akkor oly nagy az Ur és oly közel lép, hogy nem tehetünk mást, csak imádkozhatunk. És az imából ének fakad, mint itt az apostoloknál is. Pál írja egyszer: Nyomorban gyönyörködöm. Lehetséges? A világnak lehetetlen dolog. De Isten gyermekei tudják, hogy boldog igazságok és csodálatos lehetőségek vannak és dicsőítik a nyomoruságot, amelyet Isten nyilvánvalóvá enged tenni életünkben. Ezért ne nézz hátra, hogy mit tettek veled az emberek se előre, hogy mit hoz a jövő. Nézz fölfelé. Minden más pillantás lehuz, de a fölfelé való pillantás fölemel. Új kedvet, erőt, békét, örömet ad, vigaszt, életet, világosságot és tisztaságot.

Hogy veled legyen éjjel, annak természetesen előfeltétele, hogy nappal is veled legyen. Vele kell nappal járnod, vele közösséget táplálni, hogyha tapasztalni akarod, hogy Ő mindenkor elegendő, dicső Üdvözítő. Nem tudsz az éjbe dicséneket zengeni ha életed nappal nem egy dicsének. Pál és Silás nem énekelhettek volna éjjel, ha nappal nem járnak az Ur útján. Csak ha a mi járásunk egy járás a világosságban, akkor teszi az Ur a nyomoruság éjjelét világossággá. Ezért tanuljuk meg, nemcsak az éjben, hanem nappal is ránézni hitünk

elkezdőjére és bevezetőjére. Akkor életünk egy dicséret. Akkor dicsőítjük Őt és ez a mi életünk célja és feladata.

(E. Modersohn u.: l. j.)

— o —

Szerkesztői rovat.

ELMARAD AZ IFJUSÁGI KONFERENCIA. A rendkívüli viszonyokra való tekintettel az idei augusztusi ifjúsági konferencia elmarad. Ajánlatos volna, ha egy ifjúsági nap keretében az egymáshoz közel lévő gyülekezetek ifjúsága találkozhatna egymással az elmaradt konferencia helyett.

KÖSZÖNTJÜK MELLE PÜSPÖK URAT születésnapja alkalmából. A püspök ur, nagy elfoglaltsága mellett vállalkozik a szeptemberi konferenciánkon az elnöklésre. Mi jól tudjuk, hogy ezt irántunk és munkánk iránti régi szeretetből teszi. Éppen ezért mi is nagy örömmel, várakozással és imádkozva készülünk látogatására. Születésnapjára pedig sok örömet, erőt és bölcsességet kívánunk neki, hogy ezen rendkívüli időben eleget tehessen nagy feladatának.

AZ ÉVI KONFERENCIA szept. 18—21-ig lesz Nyiregyházán. Erre nem csak prédikátoraink, hanem a gyülekezeteink egy-egy képviselője is hivatalos. Anyai gyülekezeti képviselő választható, ahány prédikátor van. A konferenciára érkező prédikátorok és gyülekezeti képviselők a gyülekezeti pénztár terhére utazhatnak, ha erre rászorultak. Tekintettel a jelen nehéz anyagi helyzetre a „központi pénztár“ sajnos nem nyújthat többé a konferenciára utazási segélyeket.

A konferenciával kapcsolatosan a nyiregyházi gyülekezet *hitmélyítő órákat* kíván rendezni, melynek programját Márkus prédikátor testvérünk készíti elő. Így igen fontos, hogy a bizottságok munkájukat még a konferenciát megelőző időben végezzék el. Ha mindenki utána néz és megteszi a magáét, úgy semmi sem fogja gátolni a konferencia ügymenetét és a hitmélyítő konferencia gazdag áldást fog hozni úgy a gyülekezetre, mint a prédikátorokra. Ne szünjünk meg buzgón könyörögni egymásért és a konferenciáért.

Ke-nek. Szörnyű sok bajt okoz ama törekvésünk, hogy Isten kegyelmét kiérdemelni akarjuk. Így abban a pillanatban, ha valahol elvétettük, lelkiismeretünk azonnal kész az ítélettel. „Vétkezést, nem vagy többé érdemes Isten kegyelmére.“ A nyugodtan mérlegelő, Istenben feltétlenül bizó ember azonban hamar rájön a valóságra. „Érdemes“ előbb sem voltam. És Isten kegyelmét nem „érdem-szerint“

árasztja ki reánk. Ha tehát valahol hibát követtünk el, nem azt kell siratnunk, hogy többé érdemesek nem vagyunk, hanem annál buzgóbban fordulni töredelmes szívvel a jó Atyához. Ő már kitárt karral várja azt, aki kész hozzá menni. Tehát egész röviden azt mondhatnám, hogy bármi történjék életünkben, Istenbe vetett bizodalomunk sohase szünjék meg. Isten véghetetlen nagy szeretettel van irántunk. Ez sohasem szünik meg és soha sincsen feltételhez kötve. Sőt a Jézusban éppen a bűnös embert szereti. Élünk hát az Ő kegyelmével szabadon és ne akarjuk azt kiérdemelni.

Ée-nek. Sokat gondolkoztam én is azon, amit az emberek életszükségletnek, „biológiai“ vagy „élettani“ folyamatnak mondanak. Egyes dolgok valóban úgy történnek életünkben, hogy azon mi semmit nem változtathatunk. De mi emberek nem csak érezünk, hanem gondolkozunk és mérlegelünk is. És még ennél is csodálatosabb az, hogy annak tudatára ébredünk, hogy Isten életünk legapróbb jelenségeit és történéseit is elrendezte. Tehát életünkben semmi sem történik cél és értelem nélkül és mi semmiről sem mondhatjuk azt, hogy hiábavaló. A legfontosabb megismerés tehát az, hogy bár sok minden történik velünk és bennünk, amit mi megvalósítani nem tudunk, mégis szükséges, hogy mindent Istentől és háládatos szívvel fogadjunk. Nem veszünk semmit ártalmunkra vagy keserűségünkre, hanem amit kapunk, annak örülünk és megköszönjük Istennek. Ezért semminek sem szabad minket kizökenteni az Istennel való gyermeki viszonyunkból. Így megmarad a lelki és testi egyensúlyunk. Ez az, amit „egészségnek“ nevezünk, mert „egészek“ vagyunk. Ha nem vagyunk ebben az állapotban, valahol hiba eszszott életünkbe. Ilyenkor gondolkozunk, de semmiesetre sem esünk kétségbe. Azt kell főképpen szem előtt tartani, hogy Isten végtelen szeretete szerint történik minden, az is amit mi még nem értünk meg és ellenőrizni nem tudunk. Rabszolgák nem vagyunk, hanem gyermekek. Élünk, nem zugolódva, elégedetlenkedve, hanem háládatos szívvel. Isten mindig annyit ad, amennyit mi elfogadni tudunk. Legyen hát életünk fő hangsúlya azon, hogy Velé és Előtte, úgy az is, amit még ma nem értünk meg, engedelmségre fog minket vezetni. Nem bíráljuk Istent, hanem magunkat, mindennel ami velünk történik, az Ő vezetésére bizzuk.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.